

במדינה

מישפט

הלכות חדשות

די בבקשה אחת של היועץ המישפטי להארכת-מעצר מעבר ל-30 הימים הראשונים

אם חשב מישוהו כי אין כבר מה לחדש בענייני מעצר, והם מוצו עד תום, הרי שטעה. בהחלטה חשובה שנתן בשבוע שעבר השופט אורי שטרומן, בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, חידש שתי הלכות בבת אחת. עדי נגר (30) נעצר באוקטובר השנה, בחשד של עבירות מירמה. אחרי שישב את 30 הימים, בהם מותר למיטרה לבקש את מעצרו, נתן היועץ המישפטי את הסכמתו, בכתב, לבקש עוד ימי-מעצר לנגר מבית-המשפט.

שופט-מעצרים האריך את מעצרו של נגר ב-10 ימים. כאשר הסתיימו ימים אלה, חזרה המיטרה לבית-המשפט. בבקשה להאריך את המעצר שוב. לשם כך השתמשה המיטרה באותה הסכמה של היועץ המישפטי, שהציגה כבר בבקשה הקודמת. עורך-הדין מאיר זיו, סניגורו של נגר, העלה טענה מישפטית מעניינת. הוא טען כי אין אפשרות להשתמש שנית באותו כתב-הסכמה של היועץ המישפטי, וכי יש לפנות אליו בכל פעם שמבקשים הארכת-מעצר, אחרי התקופה הראשונה של 30 יום, כדי שישבו ויבדוק את הצורך בכך. שופט-השלום ראובן זיו השתכנע. הוא פסק הלכה כפי שביקש הסניגור, האריך את המעצר ל-24 שעות בלבד, כדי שהמיטרה תוכל להביא כתב-הסכמה חדש מהיועץ המישפטי. **שעה או שעתיים.** על כך עירער הסניגור לבית-המשפט ה-

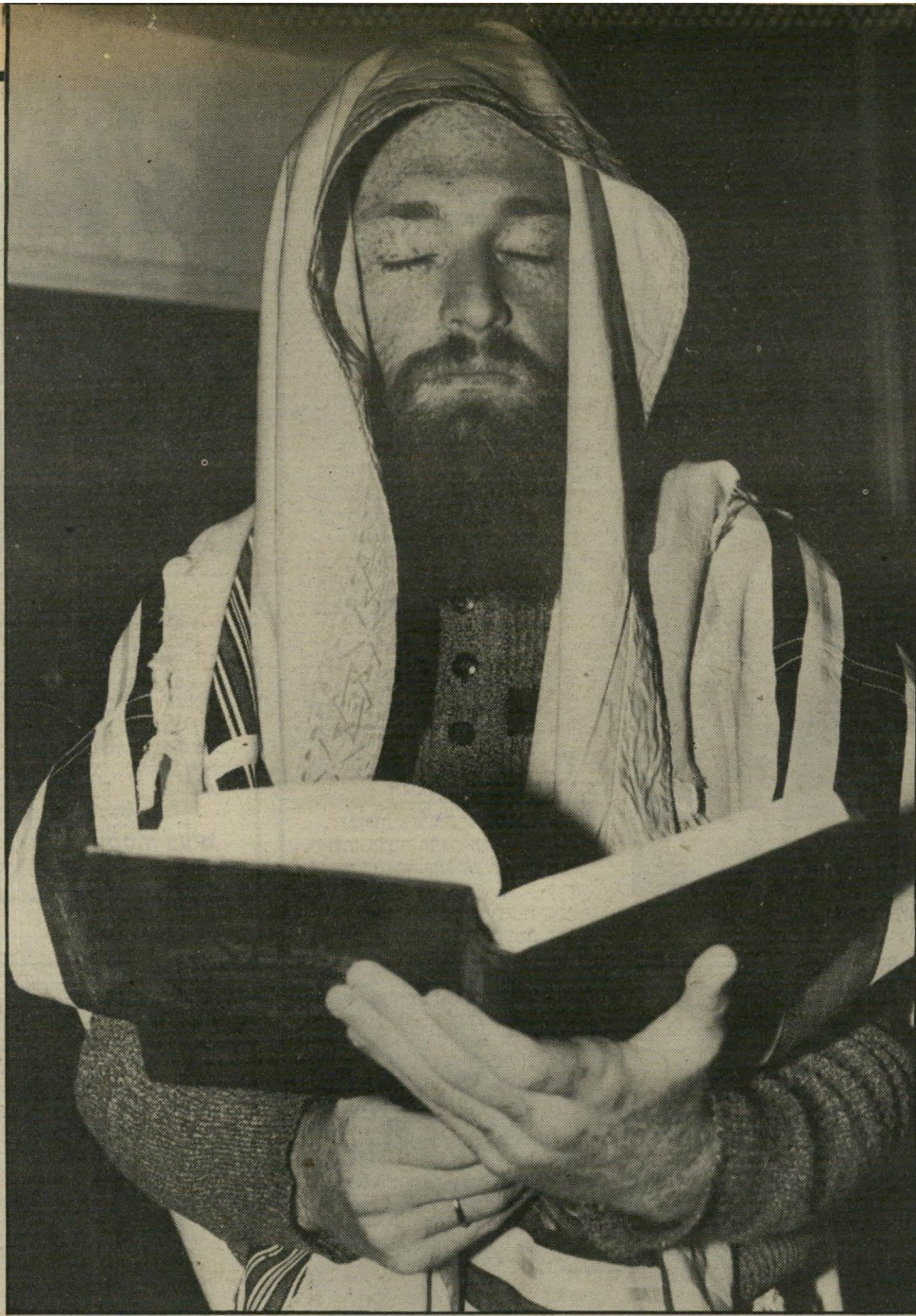

שופט שטרומן
יום זה לא שעה

מחוזי. אולם השופט שטרומן לא קיבל את הטיעון המישפטי הוה. הוא קבע כי יהיה זה נטל גדול מדי על המישפטי לרוץ בכל כמה ימים ליועץ המשפטי ולבקש את הסכמתו מחדש.

"אינני חושב כי עד כדי כך התכוון המחוקק להדק את הפיקוח של היועץ המישפטי על חוקרי-המיטרה ולהצמידו אליהם, גם אם חלפו 30 ימי-המעצר הראשונים, ואגב כך להקשות על מהלכי-החקירה, על ידי הבאת חומר החקירה ליועץ-המשפטי לעיון מרי מיספר ימים", קבע השופט.

לאחר חידוש זה, כבר אין אגב, ברק השופט את המונח 'יום' לפי פקודת הפרשנות, ומצא כי הנוהג הקיים זה שנים רבות בעת הטלת מעצר בבית-המשפט השלום, כי המעצר מתחיל מאותו רגע שבו חותם עליו השופט, איננו נכון. לפי השופט שטרומן, יש (המשך בעמוד 30)

מקבל פרס מטבסקי
לא חרדי, לא חילוני..."

אמת, מכנה את עצמי כנרפאל, כשמו של אבי, וכל פעם שמתעוררת בעיה, מתייעץ עם התורה."

מזריע זרע אמיתי

כ יאה למשורר מיסטי, דניאל מרבר במלים גבוהות, מופשטות. אנה, אשתו, היא זו שמסבירה את המציאות: "אנחנו לא רוצים להיות חילוניים לגמרי, אבל גם לא מוכנים להיכנע למימסר הדתי. ככה מצאנו לנו אורח-חיים משלנו. למשל, אנחנו מרליקים חשמל בשבת, אבל לא אש. בשבת בכוך מתפללים בבית, לא בבית-כנסת, ואחר-כך משחקים פינג-פונג."

החזיונות, כמוכן, קשורים לכל העניין. "השירים שלי אינם מטרה לעצמה. הם נכתבים רק כדי לעורר את ההמונים, לגרום להם שייכינו כי הגיעה העת להקים מדינה רוחנית", אומר דניאל.

ההמונים, מסתבר, אינם רוצים להתעורר. "מתעלמים ממני, לא מתייחסים אליי. כאלו אינני קיים", אומר דניאל. "באוקטובר 1984 זכיתי בפרס אקורס על החזיון ספר מצלע הרקיע. השופטים, ד"ר אוריאל אופק, יעקב אורלנד ופינחס לנדר-אלעד, כתבו בחוות-הדעת שלהם: 'קצר המצע מל' פרט במעמד זה את מכלול סגולותיה של היצירה: את מיגוון הרעיונות והחזיונות, המוגשים מהרווחת-מחרור' זות, בתשלוכת של פיוט ואגדה, תפילה וקבלה, חזון ואפיקה, את הלשון העשירה עד להפליא, לשון היונקת מרבים קרומים ומאחרים ומנישמת המשורר עצמו'."

"איש לא העז לפרסם את דבר זכיתי בפרס, ואת היצירה לא הוציאו לאור, למרות שכל יצירה הזוכה בפרס אקורס - מתפרסמת."

משנת 1980 אני מוציא, יחד עם עוד שלושה חברים, את כתב העת מראות, העוסק בשירה מיסטית. מאז ועד היום לא מצאתי מפיץ המוכן לחלק את מראות בחנויות. גם בעלי החנויות אינם רוכשים את כתב-העת. "המימסר הסיפורי חושש ממני. אני שונה מהם. אני כותב על נושאים רוחניים, ולא על תחתונים וחזיונות. הם מאוננים. אני מוריע זרע אמיתי. "המימסר הרבני רואה בי גורם

"המשוררים האחרים מאוננים. אני מזריע זרע אמיתי. אני שונה. אני כותב על נושאים רוחניים, ולא על תחתונים וחזיונות!"

מראות ועברתי בבית-עגנון, עד שסוף לקתי משם. במישר-ההינדך דרשו שאלמד את עגנון כסופר אוסטרלי הונגרי רומנטי. לא הסכמתי. בשבילי הוא סופר יהודי, ואז החליט מי שהחליט שאם אלה הן דיעותיי - אינני יכול להמשיך לעבוד בבית-עגנון."

אנה צוחקת: "קשה להיות עם אדם כמו דניאל. הוא אדם מיוחד. צודק בכל מה שהוא אומר. רבים חושבים כמוהו, אבל אינם מסוגלים לכבד את ריעור תיהם בצורה כליכך משכנעת ויפה. לכן הוא נחשב ליוצא-דופן."

"חברים שידכו בינינו. זו היתה אהבה ממבט ראשון. בתחילה חששתי שהחיים עם דניאל יהיו כבדים. ובאמת, אנחנו כל הזמן מרברים על החזיונות שלו ועל הרעיון של מדינה יהודית. דניאל גם אסף סביבו חמש קבוצות קטנות, שמשתתפות דנים כבעיות של המדינה העתידית, וגם עם חברים אנהנו משוחחים על זה המון."

"הרעיון הזה תופס את רוב הזמן שלנו, אבל למרבה הפלא לא מכבד עליי. אני חיה עם דניאל ועם הרעיון באהבה, משתדלת להיות עור כנגדו, להרגיע אותו כשצריך, לרכך את ההתלהבות העצומה שלו. ולפעמים, אבל רק לפעמים, אני מתעייפת מכל זה. רוצה חיים פוזות כבדים, פחות רוחניים."

מהקבלה והזוהר. איתו יכולתי לרבר על כל נושא שבעולם. "כשהייתי בן 7, סבא מת. נותרנו רק אני והקולות שמרברים אליי. לא יצרתי קשרים עם חברים בני גילי, והמורים סילקו אותי מהשיעורים כי הרביתי לשאול שאלות סקרניות."

"למשל, בשיעור חשבון הראשון לא הסכמתי לקבל את המרובעות האריס" טוטאלית הקובעת ששתיים פלוס שתיים הם ארבע. שאלתי את המורה מה זה בכלל הסיפרה שתיים, ומה זה פלוס. בתגובה היא זרקה אותי מהשיעור."

"לארץ עליתי אחרי שסיימתי את לימודיי התיכוניים. התחלתי ללמוד באוניברסיטה סיפרות עברית ופילול' סופיה. מהר מאוד התברר לי שגם באוניברסיטה המורים מרובעים."

"עזבתי את הלימודים והסתגרת בבית. יצאתי החוצה רק פעם בחודש. אכלתי רק תפוחי-אדמה, ובמשך שנה כתיים קראתי סיפרי פילוסופיה שכל הסוגים והשפות. עד שהגעתי לתורה והבנתי שזו אמת."

"עכשיו היה הלימוד רבי-עוצמה. פעם אחת, בזמן שישבתי וקראתי בתורה, התמונה על מסך הטלוויזיה התחילה לקפץ ונורת-החשמל התנר-עצה בעצבנות."

"אחרי שקלטתי את האמת, התחלתי לכתוב שירים, לתרגם, הוצאתי את

דניאל ואנה בחתונתם
חברים שידכו בינינו..."

להגדיל את הדמיון גידל זקן. עכשו כולם מבקשים להביט בצדודיתו ואחר-כך מודיעים לו שהוא דומה דמיון מפתיע לחזה המדינה. "השוני, הלהט, הטירוף, זהים אצל שנינו", הוא מודיע בגאווה. "כזה אני מאז שהייתי ילד קטן, כאורגואי שונה מאחרים. נחשב למזור. חריג. "סבא דויד היה החבר היחיד שלי. הוא סיפר לי סיפורים הלקוחים

מסוכן. אני הורס להם את הדת שלהם. כשיתגשמו חזונתיים, הרבנים יהיו מיותרים". בהיסחיה-רעת אנה אומרת כי למי עשה אין בכוחו של דניאל לשנות דבר. אבל מייד מתעשתת, חוזרת לעצמה: "דניאל דומה להרצל, גם עליו לענו. חשבו שהוא תמונה ומשוגע. והנה, הלחמו התגשם". דניאל אורה את ההשוואה. כדי